

γ λ υ κ ο τ ι ν ᾶ ζ ω. β) Ὀργίζομαι εἰς ὑπερβολήν, φερόμενος ὡς ὑπὸ σεληνιασμοῦ καταληφθεὶς.

γλυκοταριὰ ἡ, Νίσυρ. γλυκοταριὰ Νίσυρ.

Ἐκ τοῦ ἀμαρτ. γ λ υ κ ο τ ᾶ ρ η ς.

Ἡ σταφυλή, ὡς γλυκεῖα τὴν γεῦσιν: Αἰνιγμ.

Στραοπίστελη ἡ μάνα | καὶ γλυκοταριὰ ἡ κόρη
καὶ δαιμονικὸ τ' ἄγγονι

(στραοπίστελη = ἡ ὁμοία μὲ σκολιδόν στείλεον· τὸ κληῖμα τῆς ἀμπέλου, ἡ σταφυλή καὶ ὁ οἶνος).

γλυκότη ἡ, Ἑρεῖκ. Θήρ. Ἰων.(Σμύρν.) Κάρπ. Κρήτ. ("Ἁγίος Βασίλ. Μαλάκ. Πεδιάδ. Ρέθυμν. κ.ά.) Μῆλ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) — Λεξ. Πρω. Δημητρ. Πληθ. γλυκότες Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ Βυζαντ. οὐσ. γ λ υ κ ὅ τ η ς, τὸ ὅπ. ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. γ λ υ κ ὕ τ η ς, κατ' ἐπίδρ. τοῦ γ λ υ κ ὅ ς. Βλ. Περὶ γέροντ., στ. 34 κ.έ. (ἐκδ. Wagner, σ. 107) ἀπαίρνει τὴν νέαν ὁ γέροντας καὶ τρώ' τὴν σὰν ἀπίδι, | ἐκεῖνον τὸ γλυκύτατον τ' ἄνθος τῆς παρθενίας, | τὴν γλύκαν τῆς γλυκύτητος, τῆς ἐρωτοκρατίας». Πβ. Γ. Χατζιδ., ΜΝΕ, 1,59. Ἡ λ. καὶ εἰς Ἑρωτόκρ., Α668 (ἐκδ. Σ. Ξανθοῦδ., σ. 25).

1) Γλυκύτης, κυριολεκτικῶς ἔνθ' ἄν.: Πρᾶμα δὲν ξεπερνᾷ τὸ μέλι 'ς τὴ γλυκότη Μαλάκ. Τὸ φρωμὶ ἔχει μιὰ γλυκότη! Μῆλ. β) Μεταφ., μελιχλιότης λόγου, ἀβρότης τρόπων, κάλλος Θήρ. Ἰων.(Σμύρν.) Κάρπ. Κρήτ. ("Ἁγίος Βασίλ. Μαλάκ. Πεδιάδ. Ρέθυμν.) Μῆλ. — Λεξ. Πρω. Δημητρ.: "Ἀμα μιᾶς μὲ γλυκότη, τὸν ἄλλονε τότε σκλαβώνεις Ἑρεῖκ. Αὐτὸς ὁ βλοημένος δὲν ἔχει γλυκότη στὸ στόμα του αὐτόθ. || Ἄσμ.

Ἵτά δεκαπέδε δὰ σοῦ πῶ δνὸ λόγια μὲ γλυκότη
πούσαν ἐγατηθήκαμε μοῦ σκλάβωσες τὴ νιότη
Κρήτ.

Νάξι καὶ χάξι κι ὁμορφιά ἔχ' ἡ προπατηξά σου,
γλυκότη καὶ εὐγένεια τὸ ροζονάρισμά σου
αὐτόθ.

Πέβω σου χαιρετίσματα χιλιάδες μὲ γλυκότη
'ς τὸ ζαχαρένιο σου κορμί, 'ς τὴν ἀκριβή σου νιότη
Θήρ.

Ἡ ἀγάπη σου μοῦ φάνηκε ἄνθρωπος μὲ γλυκότη,
κ' ἐπῆρε μου τὴ δύναμη, τοῦ νοῦ τὴν ἰκανότη
Κάρπ.

Εἰκοσιπέδε κοπελιές μὲ κάλλη, μὲ γλυκότη
τίποτας δὲν ἀξίζοντε βρὸς 'ς τὴ δική σου νιότη
Κρήτ.

Καὶ πάλι γράφω 'ς τὸ χαρτί μὲ τὴ βολλὴ γλυκότη,
ἐσύ 'σαι ποὺ τὴ σκλάβωσες τὴν ἀκριβή μου νιότη
Ἁγίος Βασίλ.

"Ὅση γλυκότη κι ὁμορφιά εἰς τὸ τραγούδι δείχνεις,
τόσες σαῖτες κοφτερές εἰς τὴν καρδιά μου ρίχνεις
Σμύρν. Ἡ σημ. καὶ Βυζαντ. Βλ. Περὶ γέροντ., ἔνθ' ἄν.

2) Ἡ εὐδία, ὁ ἥπιος καιρὸς Κρήτ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.): Σὲ δέκα μέρες θά 'χῃ μιὰν ἀπιθαμὴ χόρτο σηκωμένο, ᾧ βιάσων ἐδὰ γλυκότες Ἀπύρανθ. || Ἄσμ.

Ρόδα καὶ τριαδάφυλλα καὶ τοῦ Μαγιοῦ γλυκότη,
ἐσύ 'σαι ἡ-γι-ἀγάπη μου, ἡ-γ-ὑστερη κ' ἡ πρώτη
Κρήτ.

γλυκοτήραμα τό, ἀμαρτ. γλυκοτέρεμαν Πόντ.(Σταυρ. Τραπ.)

Ἐκ τοῦ ρ. γ λ υ κ ο τ η ρ ὦ.

Βλέμμα ἐρωτύλον, ἐρωτότροπον ἔνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Ἵ σὰ τραβωδίας, 'ς σὸ χορὸν κανεῖς 'κὶ παρεβγαίν' με,
τὴ κόρ'ς τὸ γλυκοτέρεμαν ἔκαψε τὴν καρδιά μ'
Σταυρ.

γλυκοτηρόπουλος ὁ, Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἀμαρτ. γ λ υ κ ο τ ῆ ρ η ς, τὸ ὅπ. ἐκ τοῦ ρ. γ λ υ κ ο τ η ρ ὦ, διὰ τῆς παραγωγ. καταλ. -π ο υ λ ο ς.

Ὁ ἔχων γλυκὺ ἢ ἐρωτύλον βλέμμα: Ἄσμ.

"Ενας γλυκοτηρόπουλος ἦρτεν ἀπὸ τὰ ξένα.

γλυκοτηρῶ ἐνιαχ. γλυκοτερῶ Πόντ.(Τραπ. Χαλδ.) γλυκοτηρῶ Μακεδ. (Πεντάλοφ.) γλυκοτηράω Ι. Βηλαρ. εἰς Ἀνθολ. Η. Ἀποστολίδ., 37 γλυκοτηράζω Λεξ. Δημητρ. Μέσ. γλυκοτηρεῖμαι Κ. Κρυστάλλ., Ἑργ., 1.202.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ᾶ καὶ τοῦ ρ. τ η ρ ὦ, παρὰ τὸ ὅπ. καὶ τ η ρ ᾶ ζ ω.

Κοιτάζω περιπαθῶς καὶ μετὰ στοργῆς, ἢ ρίπτω βλέμματα ἐρωτικά, κ ᾶ ν ω τ ᾶ γ λ υ κ ᾶ μ ᾶ τ ι α ἔνθ' ἄν.: Ἑγλυκοτέρεσέ με ἀπέσ' 'ς σ' ὀμμάτᾱ Πόντ. (Τραπ.) || Ποιήμ.

Λυγερὲς καὶ παλληκάρια σειοῦνται καὶ λυγοῦν
καὶ στοὺς κύκλους ὅπου πλέκουν, ἀγναντεύονται
καὶ κρυφὰ γλυκοτηρεῖνται καὶ γνωρίζονται
Κ. Κρυστάλλ., ἔνθ' ἄν.

Ἡ γλυκντάτη ἄνοιξη | μὲ τ' ἄνθη στολισμένη
ροδοστεφανωμένη | τὴ γῆ γλυκοτηράει
Ι. Βηλαρ., ἔνθ' ἄν. Συνών. γ λ υ κ ο κ ο ι τ ᾶ ζ ω.

γλυκοτίναγμα τό, ἐνιαχ. γλυκοτίνασμα Ζάκ.

Ἐκ τοῦ ρ. γ λ υ κ ο τ ι ν ᾶ ζ ω.

Ἡ προσβολὴ ἐξ ἐπιληψίας.

γλυκοτινάζω ἐνιαχ. Μετ. γλυκοτινασμένος Ζάκ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὅ, ὡς οὐσ. λαμβανομένου, καὶ τοῦ ρ. τ ι ν ᾶ ζ ω.

Σφαδάζω ἐξ ἐπιληψίας (τὸ γ λ υ κ ο τ ι ν α σ μ ῆ ν ο ς λέγεται πάντοτε ἐπὶ ἀρᾶς). Συνών. γ λ υ κ ι ᾶ ζ ω 4α, γ λ υ κ ο π ι ᾶ ν ω 2, γ λ υ κ ο τ α ρ ᾶ ζ ω ΙΙ, π ε ι ρ ᾶ ζ ο μ α ι.

γλυκοτραγούδημα τό, ἐνιαχ. γλυκοτραγούδισμα ΙΙ. Παπαχριστοδ., Ἀρχ. Θρακ. Θησαυρ., 3 (1936-1937), 15 — Λεξ. Βάιγ.

Ἐκ τοῦ ρ. γ λ υ κ ο τ ρ α γ ο υ δ ὦ. Ὁ τύπ. γ λ υ κ ο τ ρ α γ ο ὕ δ ι σ μ α ἐκ τοῦ ἀορ. Ὁ τύπ. ὑπάρχει καὶ εἰς Σομ.

Τὸ γλυκὺ, μελωδικὸν τραγούδιμα ἔνθ' ἄν.: Τὰ ψαλσίματα καὶ τὰ γλυκοτραγουνίσματα τῆς Παναγίας καὶ τοῦ Χριστοῦ ΙΙ. Παπαχριστοδ., ἔνθ' ἄν.

γλυκοτραγουδιστὴς ὁ, Σ. Πασαγιάν., Ἀντίλ., 9.

Ἐκ τοῦ ρ. γ λ υ κ ο τ ρ α γ ο υ δ ὦ.

Τραγουδιστὴς μὲ γλυκεῖαν, μελωδικὴν φωνήν: Ποιήμ.

Καὶ πέρα ἀπὸ τὴ λαγκαδιά κυματιστὸς ἀπλώνει
κάποιον γλυκοτραγουδιστὴ ἐρωτικὸς ὁ θρῆνος.

γλυκοτραγούδο τό, Γ. Βλαχογιάν., Μεγάλ. Χρόν., 70.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὅ ς καὶ τοῦ οὐσ. τ ρ α γ ο ὕ δ ι.

Τὸ γλυκὺ, εὐχάριστον εἰς τὴν ἀκοήν, μελωδικὸν τ ρ α γ ο ὕ δ ι: Πές το, βοσκέ μου, ἐσύ, τὸ γλυκοτραγούδό σου.

